

BUDAPESTI NAPLÓ

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Kerepesi-ut 25.
Fiókkiadóhivatal: Muzeum-körut 18.

Főszerkesztő: VÉSZI JÓZSEF
Felelős szerkesztő: BRAUN SÁNDOR
Kiadja: A SZERKESZTŐSÉG

Egész évre 14 kor., 1/2 évre 7 kor., 1/4 évre 3 kor.
50 fillér, egy hónapra 1 kor. 20 fillér.
Egyes szám Budapesten és a vidéken 4 fillér.

Tudomány és világalom.

Budapest, július 17.

Mióta a természettudományos fel-fogás a monizmushoz, vagyis ahhoz a világszemlélethez vezetett, mely a világban megnyilatkozó minden jelenségben egyazon valóság megnyilatkozását látja, azóta természetesnek tartjuk, hogy egy nemzetnek tudományos nézetei és politikai törekvései mélyeséges harmóniában vannak, — hiszen egy erőnek különfajta megnyilatkozása mindakettő. Nemcsak egy valóság megnyilatkozása mindakettő, de még megnyilatkozása módját is ugyanaz a törvény szabályozza — a Darwin-féle — a küzdelem a létért, amit szélesebb értelemben így is lehet nevezni: küzdelem az érvényesülésért.

Hahát látjuk, hogy a német császárban megtestesült nemzeti erőnyező akar lenni a világ minden politikai kérdésében, egész természetesen fogjuk azt is tartani, hogy a német tudomány — a katedrákon és könyvekben megtestesült nemzeti erő — a világalomra való törekvéseket élesíti és istápolja.

Nem egyedülálló jelenség ez, végighúzódik az egész világtörténelmen. A római barbárnak nevezett minden idegent, a hellénségnek még a politikai befolyása teljes eltűnével is megmaradt a szellemekben a világalomra való törekvése. Hasonló jelenség az is, hogy a zsidóság faji és vallási hivatását öntudatosan ko-

munikáló talmudi irodalma épp abban a korban virágzott ki, amikor vallási eszmélkedése a kereszténység révén világalomra készült.

A németiség története azonban különösen tanulságosan tünteti fel e kétféle nemzeti életjelenség karöltvehaladását. Ha majd a természettudományos világtudomány igazán meghódítja a maga számára az elméket és képesek leszünk a monizmus világánál szemlélni az egész világtörténetet, ez oly nyilvánvaló dolog lesz, hogy minden nemzet történetét csak az igazság bizonyosságával fogjuk látni.

A középkor voltaképpen a római birodalmat felbomlasztó németiségnek a világalom megszerzésére irányuló több évszázados küzdelme. Az ókor a világalom hordozóját a római császárságban látta, ezt a hagyományát, ugyszólván csakis ezt, hagyta örökre a rajta koncoskodó germánoknak. Természetes tehát, hogy a németiségnek a világalomra való törekvése a római császárságra való törekvésben nyilvánult. Más szóval, ez a germánuságunk a romlásig el-eleni küzdelme volt. A törekvés nemcsak kudarcot vallott, de a küzdelem javarészt fel is emésztette a németiség politikai erejét s szétforgácsolta, amit felemésztetlen hagyott. Németország megszűnt politikai, sőt földrajzi fogalom is lenni.

De még ereje fogytán sem szűnt meg a világalomra való törekvése, csak eszközei változtak. A politikai

erőforrásoktól elesvén, az a jelenség nyilvánkozott meg újra, ami a leigázott hellénség életében: a művészet, a tudás eszközeivel törekedett elérni azt, amit intézményeivel és haderejével elérni nem tudott.

Szándékosan használom ezt a szót — törekedett; mert ez az akarat öntudatlan voltát jobban jellemzi.

A renaissance Itália kizárólagos műve volt, a német renaissance még csak félig-meddig honosított idegen palánta, de a reformáció már tiszta német szellemi irány és a lutheranizmus bár sikeresebb, de természetere egyazon világalomitörekvés kifolyása, mint a welt császárok kudarcos küzdelme a pápaság ellen. A lutheranizmus a német szellem nemzeti intézményekhez nem kötött világalomnak a csapását készítette elő, — hatalmas nyomot írtott.

A német szellemnek eme nemzeti intézmények által nem istápoltt világalomra törő szelleme hozta világgá, teremtette meg a metafizikus bölcselertet. Az állami, nemzeti szervezet hiján, az intézményeken kívül tenyésző német szellem más bölcselertet, mint metafizikát nem is szülhetett. A metafizika is voltaképp intézmény hiján való bölcselét.

Az intézmény és a dogma közt ugyanaz a különbség, mint a természettudományos és a metafizikus bölcselét közt. Az intézményt életerő hozza létre és eleven erők megnyilatkozásának érvényesítője, — a né-

TÁRCA.

Egy tüszentés.

— A Budapesti Napló tárcája. —

Írta: Csehov Antal.

Ivan Dmitrics Cerniakov végrehajtó egy szép estén ott ült egy másodsorbeli zártkörben és színházi láteső segítségével megnézte magának a „Cornevillei harangok“-at, amely foglalatosságában a kellemes állapotnak igen magas fokán érezte magát. De hirtelen... Elbeszélésekben nagyon sűrűn fordul elő ez a „de hirtelen“ és az írónak igazuk van, mert az élet tele van hirtelenségekkel... Tehát: De hirtelen elfintorult az ábrázata; szemei elhomályosultak, lélegzete elállott... látesővért illebe ejtette, előrehajlott és... hapeihh!... eltüszentette magát, amint látni tetszenek. Tüszenteni mindenkinek szabad, bárhol, ahol éppen rajón. Paraszok, rendőrfőnökök, sőt néha még valóságos belső titkos tanácsosok is tüszentenek, egy szóval mindenki. Cerniakov is éppen soggel nem jött zavarba, hanem elővette a zsebkendőjét és udvarias ember létere körül nédegélt, vajjon a tüszentésével nem alkalmatlankodott-e valamelyik embertársának. Amint azonban így körülnézett, mégis csak zavarba kellett jönnie. Azt vette észre tudniillik, hogy az előtte ülő öreg ur valamit mormog magá-

ban, azután kopasz fejét és nyakát gondosan megszárogatja a keztyűjével. Az öreg urban pedig Brisgalov kormányzó ur ő kegyelmességét ismerte föl.

— No, ezt ugyan alaposan nyakontüszentettem! — gondolta Cerniakov. — Az öreg ur nem fölebbvalóm ugyan, de azért mégis csak baj, hogy így történt. Meg kell kérnem, hogy ne haragudjék.

— Cerniakov tehát elköhintette magát, előbbre hajlott és fülebe sugta a kormányzónak: — Boesánat, kegyelmes uram, nyakon izé... izé... nem rosszakaratból történt...

— Nem baj, nem baj...

— Az Isten szerelmére kérem, boesásson meg. Nem... nem akartam!

— Ugyan kérem, maradjon vesztég, hisz így nem hallok semmit a darabból!

Cerniakov újra zavarba jött; bambán mosolygott és a szinpadra nézett. Azonban a kellemetes érzéseknek vége szakadt, mert a végrehajtó urat a nyugtalanság kezdte kinozni. Fölvonás után közelébe settenkedett a kormányzónak és amikor elhaladt mellette, bátortalanságát legyözve, a fülebe sugta neki: — Nyakon izé... izé... Ne haragudjék, kegyelmes uram... Nem... nem...

— Ugyan ne izéljen már no... Már el is felejtettem az egész dolgot, maga meg újra fölpiskálja! — mondá a kormányzó és türelmetlenül szopta be az alsó ajkát.

— Elfelejtette! és olyanokat néz, mintha meg akarna gyilkolni, — gondola Cerniakov és bizalmatlanul nézett a kormányzóra. — Alig akar velem szóba állni. Mégis csak meg kellene neki magyarázni, hogy nem rosszakaratból történt... hisz a tüszentés természeti törvény... Utoljára még azt hiszi, hogy meg akartam gyalázni... Ha most nem is gondolja, később észbe juthat neki!...

Othton Cerniakov elbeszélte a feleségének, hogy minő udvariatlanságot követett el. Azonban úgy vette észre, hogy az asszony nagyon is könnyedén veszi a dolgot; eleinte ő is megijedt ugyan, de mihelyt meghallotta, hogy Brisgalov „idegen“, rögtön megnyugodott.

— Hát hiszen elmehetsz hozzá és kiengezesztelheted, — mondá az asszony. — Mert így csakugyan azt leheti, hogy nem vagy tisztában az illedelemmel.

— Hát éppen ez az! Boesánatot kértem tőle, de olyan különösen makogott-motyogott... Minden szónak elharapta a végét. Az is igaz, hogy nem igen volt idő beszélgetésre.

Másnap, Cerniakov fölhuzta a legújabb egyenruháját, megfésülködött és elment Brisgalovhoz, megmagyarázandó neki, hogy... hogy... stb... A fogadászobában sok-sok ügyesbajos alak között ott volt a kormányzó is és már kezdte elszedegetni a kérvényeket az emberektől. Egy-két embertől kérdezett is egyet-mást és fölpillantván, meglátta Cerniakovot.

— Tegnap este a színházban, ha még

pek életének természetes műszere, szerve. Éppen ezért nem kerülhet ellentétbe a tapasztalattal és így a természettel sem, — hisz a tapasztalat csak a természet törvényeinek az ellesése. A dogma azonban tapasztalathoz nincs kötve és így ellentétbe kerülhet a természet törvényeivel. Oly nép tehát, mely egész erejét értékesítheti s érvényesítheti a géniuszaalkotta intézményes szervezetben, mely tehát az életet, a történetet éppen mint a tapasztalati igazságok érvényesülését fogja fel, nem fog soha metafizikai rendszerekbe bonyolódni s azokon csüggyve maradni.

Ez a történelmi tanulság magyarázza meg tehát, hogy miért termett a természettudományos monizmus angol elmékben és miért nem alkothatta nemzeti létén és állami intézmény keretén kívül élő német szellem mást, mint metafizikát. Ez magyarázza meg azt is, hogy a német egység megalkulása után, tehát a nemzeti erőt érvényesítő intézmény megteremtése után a német metafizikus bölcsélet halálossággyra került és nincs a művelt világnak nemzete, melyet a britek szötte természettudományos bölcsélet oly gyorsan meghódított s átjárt a mélyeséges rétegekig, mint épp a német.

De azért a tehetetlenség korszakában is a világalomra törekedett a német elme. Mikor a német nemzeti erő szervezeten volt, a nemzeti erők szervezeten voltát hirdették az emberiség ideáljának. Ez a tan volt a kozmopolitizmus. — A nemzetiség választófalat emel ember s ember közé, — tehát a nemzeti szellem az igazi humanizmussal meg nem fér. Ezt a tant a németiség kiheverte — le is tagadja Sedan óta — de a német szellem hódító provinciáiban még él, mint ahogy Siagrius még egy évtizedig kormányozta a provinciát a római császárság megszűnte után a római császár nevében.

Ez magyarázza meg azt is, hogy miért lett a duodec udvaránál mi-

niszterkedő leghatalmasabb német elme — Goethe — a kozmopolitizmus Mózese, miért volt épp ő egy teljes évszázadon át univerzális tolmácsa a német szellemnek.

A német fejedelmek versaillesi gyűlékezete megteremtette azt az erős szövetet is, mely a világalomra jutásnak immár imponáló emeltyűje. A német birodalom az első nagy hatalom, a német befolyás elterjedt a világ minden zugába, csodamód rövid idő alatt immár a fél földgömböt körülpántolja a német gyarmatok lánc, — német ipar diadalmaskodik az egész világon, még az angol gyarmatokban is csuffá teszi az gölt. Mindmegannyi út és jogcím a világalomra és ime a német tudomány megszüli a — germanoid elméletet.

Minden kultúra hordozója, szülője a germán faj. Hellas Tyrtæusa, Miltiades, Pheidias szökehadju, kékszemű dolichoketelak, sőt Homér is germán tipust énekel meg a glaukópisz Athénében. Lapouge — francia létére — vallja, hogy a perzsa háborukig mozaikban, szoborban, domború müben csak szöke, kékszemű alakokat ábrázol a hellén képzőművészet. Gobineau pedig — a másik francia — egyenesen apostolnak áll be a germanoid elmélet mellé. Ime. Sedannál megverték a román önértet is és megújul a Pharsalónál legyőzött hellenség példája, amit Cicero énekel meg Archiasért tartott beszédében: Hellas legnagyobb poétája római szellem palántáit öntözteti.

És a virágalomra törekvő nemzeti önértet eme megnyilatkozásának engednek a tudományépítette legerősebb falak. Az indogermán népek bölcsőjét mindekkoráig Ázsiában keresték és az árja műveltség ágát az Indus völgyében. Csakhogy így szük a sora a németeknek, csak amolyan harmadágu unokaöcs a szanszkrit hagyatékánál. A germanoid

meg a kormányzóknak; gondolkozott, sokat gondolkozott, de azért mégsem tudta egészen ki-gondolni a dolgot. Másnap tehát megint csak elment, mégis csak személyesen óhajtván ki-magyarázkodni.

— Tegnap bátor voltam terhére lenni kegyelmességnek, — hebegte, amint Brisgalov kívülről nézett rá, — de nem azért tettem, hogy tréfát üzzek kegyelenségéből, amint mondani méltóztatott. Bocsanatot kérek, amiért tüszentettem és kegyelmességed nyak... izé... izé... De azért világért se nevettem rajta. Hogy is nevettem volna? Ha a magamfajta ember ilyen alkalomkor elnevetné magát, akkor hol maradna a tisztelet a magas uraságok irányában...

— Távozzék rögtön! — ordított bele a kormányzó hirtelen, miközben eltekintett és egész testében remegni kezdett.

— Hogyan, kérem? — szöpgött a halálra-rémült Cerniakov.

— Talordjék innen! — ismétlé a kormányzó toborzókolva.

Cerniakovnak megszokadt valami a gyorsában. Se látott, se hallott, hanem kábultan hátrált ki az utcára... Öntudatlan állapotban ért haza, le se vetette a vadonatúj egyenruháját, hanem lefeküdt a pamlagra és... meghalt.

elmélet azonban apát formált a germánból, az árjak őshazáját Skandináviába és a porosz földre telepítette és a szanszkritok, zendek, parszok ősei a dúnák mellől vándoroltak Ázsiába, ahol elpusztultak, mikor idegen vérrel keveredtek. És ha elég hosszúra nyújtják meg a berlini Siegesalleet, ugye lehet, még Brahma ur is helyet kap a medve-örgróf mellett mint hohenzollerni atyafi.

Mikor Augustus Caesar a világ nyakára tette a lábát, Vergil olyan családfát fabrikált neki, mely ősvé Aeneast, a trójai hőst tette meg. Ez volt az ő trójai rokonság, — a jogcím a hellenség letiprására.

... Lám, lám még a történelmi adomák, a tudákos mendemondák is megújulnak, — csak ruhát cserélnek.

Fényes Samu.

BELFÖLD

A honvédelmi miniszter utja. A félhivatalos *Budapesti Tudósító* írja: Egyes lapok szerint Nyíri Sándor honvédelmi miniszter Nagykanizsáról Bécsbe utazott, hogy ott szerdái a közös hadügyminiszterrel tárgyaljon. Amint értesülünk, a honvédelmi miniszter szombaton Bécsből, ahol reszort-ügyekben egy napig időzött, a Balaton mellett nyaraló családjához utazott s onnan hétfőn Budapestre érkezik.

Az új-párt szervező ülése. Az új-párt országgyűlési pártköre ma délelőtt tartotta meg saját helyiségében szervező-ülését. Báró Bánffy Dezső az ülés elnökeül Fáy Béla császári és királyi kamarást ajánlotta fel elnöki széket elfoglalta. Mindenekelőtt a pártkör ügyrendjét állapították meg; az előterjesztett tervezetet az ülés Eötvös Károly hozzászólása után egyhangulag elfogadta.

A tisztikart báró Bánffy Dezső ajánlatára a következőképp alakították meg: Országos elnökül báró Wesselényi Miklóst, alelnökül Degefeld Józsefet és Öváry Ferencet. Az országos központi végrehajtó-bizottság elnökeül Fáy Béla császári és királyi kamarást, alelnökéül pedig Agoston Józsefet és dr. Guttman Emilét választották meg. Főtisztár lett Zsigmond Béla királyi tanácsos, titkár Jékely Károly, háznapgyok dr. Ludwigh Rezső és dr. Szemenyey Kornél. Az országos központi végrehajtó-bizottság tagjaivá a következők választottak meg: báró Bánffy Dezső, Dániel László, Eötvös Károly, dr. Györfly Gyula, dr. Halmay Elemér, Hoek János, Paky Gyula, Laszkary Gyula és Szemere Attila.

Beszámoló. Sümegről jelentik: Eitner Zsigmond szenátorú képviselő ma délelőtt Szentgróton és délután Sümegen tartotta beszámoló beszédét.

KÜLFÖLD

Az orosz-japán háború.

Budapest, július 17.

A harcterről érkező mai táviratokban az az érdekes, ami nincs bennük. Tegnap késő éjszaka jelentette egy petervári telegramm, hogy a *Novik* nevű cirkálóhajó áttörte az ostromzárát és Vladivosztocka vonult. Egyetlen egy szóval se emlékeznek meg arról a mai petervári hivatalos híradások. Valószínűnek látszik hát, hogy az ostromzár áttörése nem történt meg. A mai jelentések közül csupán a tokiói kínai követ tudósítása érdekes, e szerint a japán kormány Mandsuria igazgatásának törvényhozásbeli előkészületeivel van elfoglalva.

Tiencsin, július 17.

A tokiói kínai követ azt táviratozza

emlékszik a kegyelmes ur, — kezdte mondókáját a végrehajtó, — eltűszentettem magam... és véletlenül... izé... izé... kérem. Kegyelmes uram, bocs...

— Micsoda bolondság... Azt se tudja, mit akar! Hát magának mi bajja? — fordult a kormányzó a legközelebbi kérvényezőhöz.

— Még beszélni se akar velem! — gondolta Cerniakov, elsápadva. — Hát mégis csak haragszik... Nem, nem hagyhatom ennyiben... Ki kell magyaráznom a dolgot...

A kormányzó már a legutolsó embert is elbocsátotta és épp a belső szobáiba akart vonulni, de Cerniakov utána ment és suttogni kezdte: — Kegyelmes uram! Ha még továbbra is bátor vagyok kegyelmességnek alkalmatlan-kodni, ezt csak végtelen sajnálatomnak kegyes-kedjék tulajdonítani... Kegyelmes uram maga is tudja, hogy nem szándékosan tettem!

A kormányzó siránkozó arcot öltött. — Uram, ön egyszerűen tréfát üz velem! — mondá és eltűnt az ajtóban.

— Tréfát üzök vele? — gondola Cerniakov. De hát mi ütött hozzá? Kormányzó létére nem érti meg a dolgot, pedig milyen egyszerű! De különben, ha magasan hordja az orrát, hát én sem fogok többé mentegedőzni. Ördög vigye kegyelmisséget! Levelet írok neki, de ide nem jövek többé! Isten ucece!

Cerniakov imigyen elmélkedve ment hazafelé. Azonban azt a bizonyos levelet nem írta

